

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Sidlețchi Iurie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui

*Alexandrov Viorel XXXXX, născut la
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 02.10.2017– 02.05.2019;

instanța de apel: 27.05.2019 – 26.11.2019;

instanța de recurs: 12.02.2020-13.05.2020.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 02 mai 2019, cauza fiind examinată conform dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, Alexandrov Viorel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an și 6 (șase) luni în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Andrievschii Aneta cu privire la încasarea prejudiciului material și moral a fost admisă parțial, cu încasarea din contul condamnatului Alexandrov Viorel în contul părții vătămate Andrievschii Aneta prejudiciul material în valoare de 4855,09 (patru mii opt sute cincizeci și cinci) lei 09 bani, prejudiciul moral în valoare de 15000 (cincisprezece mii) lei.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: Alexandrov Viorel, la XXXXX, aproximativ la ora XXXXX, aflându-se în apropierea frizeriei „Vanilia Salon de Frumusețe” situată pe str. XXXXX, mun. Chișinău, având un comportament neadecvat, a numit cu cuvinte necenzurate, și a amenințat cu moartea, cu un cuțit pe care îl avea la el, pe cet. Andrievschii Aneta a.n.

XXXXX și pe copilul ei minor Andrievschii Eugen a.n. XXXXX. Astfel provocându-le ultimelor stare de temere pentru siguranța vieții lor și au perceput amenințarea cu omor fiind ca unul real și iminent.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Sidlețchi Iurie în interesele inculpatului Alexandrov Viorel, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu emiterea unei hotărâri de achitare în privința lui Alexandrov Viorel.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul a menționat că:

- de către organul de urmărire penală au fost acumulate probe în vederea doar acuzării lui Alexandrov Viorel, ignorând și refuzând a fi audiați doi martori, declarațiile cărora au o relevanță deosebită la stabilirea adevărului și atingerea scopului procesului penal;

- la materialele cauzei penale sunt anexate explicațiile mamei inculpatului, Alexandrov Nina care se afla în mașină când Alexandrov Viorel a venit la locul de muncă a concubinei sale pentru a-și vedea copilul. Declarațiile date sunt scrise pe numele ofițerului de urmărire penală, anexate la cauza penală și ignorate de către instanța de judecată cât și de către procurorul conducător;

- o altă persoană care urma să fie audiată în calitate de martor este cet. Grigorev Victor, persoana dată este direct menționată în declarațiile Alexandrov Ninei, cu acesta Alexandrov Viorel a plecat în acea zi în Serbia și se afla în preajma locului în care sa iscat conflictul;

- organul de urmărire penală și procurorul ca probatoriu au adus numai depozițiile părții vătămate Andrievschi Aneta, a feciorului ei, Andrievschi Eugen și a prietenei părții vătămate, cet. Colța Tatiana, care sunt părți cointeresate în acest caz. O altă abatere de la legea procesual penală, care are cel mai important rol la examinarea procesului penal precum și la emiterea unei hotărâri judecătorești este probatoriu;

- ofițerul de urmărire penală, fără a emite o ordonanță de ridicare, fără întocmirea unui proces verbal de ridicare, fără a fi examinate și cercetate, iar apoi, considerate ca probe materiale, cum prevede art. 126-132 cod procedură penală, a anexat ilegal la dosarul penal unele poze cu fețe desfigurate, pretinse că le-ar fi remis în adresa cet. Andrievschi Aneta, cet. Alexandrov Viorel. De la ce sursă a căpătat aceste poze organul de urmărire penală, de la ce aparat electronic au fost remise și în adresa cărei persoane, nu se cunoaște, deoarece nu a fost efectuată o investigație în acest sens. Este ușor de presupus faptul că aceste poze au fost atașate la cauza penală de către organul de urmărire penală în scop de a „demonstra” vinovăția inculpatului Alexandrov Viorel în săvârșirea infracțiunii date.

- organul de urmărire penală, fără a lăsa careva amprente legale în dosarul penal cum ar fi în cazul dat ordonanța de ridicare, procesul verbal de ridicare și de examinare, aceștia l-au deposedat pe Alexandrov Viorel de telefonul mobil. Consideră că intenționat organul de urmărire penală a comis aceste încălcări a legislației, deoarece odată ce ar fi examinat telefonul mobil al cet. Alexandrov Viorel ar fi constatat faptul că pozele cu pricina nu au fost de el remise către partea vătămată;

- prima instanță nu a ținut cont de faptul că în momentul reținerii lui Alexandrov Viorel, de către colaboratorii de poliție a fost ridicat autoturismul fără a se întocmi careva documente procesuale;

- în cazul în care se presupunea că infracțiunea a fost comisă de către Alexandrov Viorel pentru demonstrarea prezenței cuțitului, colaboratorii de poliție erau obligați imediat să stabilească locul aflării autoturismului care pe parcursul zilei circula prin oraș și să percheziționeze acest mijloc de transport, pentru a găsi instrumentul care a favorizat la săvârșirea infracțiunii, însă din motive bine presupuse nu au făcut acest lucru;

- această amenințare cu omor nu a fost una reală și eminentă iar persoanei Andrievschi Aneta nu i sa provocat careva stare de temere;

- organul de urmărire penală cât și instanța de judecată eronat au dat apreciere circumstanțelor de fapt, fără a intra în esența cauzei, analizând și cercetând doar sub aspectul de acuzare și a dat apreciere circumstanțelor false care au fost prezentate de Andrievschi Aneta cu scopul de al intimida și ai îngreuna dreptul lui Alexandrov Viorel de a-și vedea în continuare copilul;

- în mașină se afla mama lui Alexandrov Viorel, cet. Alexandrov Nina care au venit împreună de la Ciorescu în Chișinău. În acea zi, practic la aceeași oră Viorel sa văzut în același parc cu Grigorev Victor cu care urma să meargă peste hotare;

- sunt divergente între declarațiile martorului Colța Tatiana și partea vătămată Andrievschi Aneta, referitor la apariția cuțitului, martorul indică că Alexandrov Viorel din mașină a ieșit cu cuțitul și sa năpustit spre ușă iar partea vătămată a indicat că sa apropiat de ușă apoi din buzunar a fost scos cuțitul, consider că divergențele date urmează a apreciate critic.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2019, apelul a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

Termenul executării pedepsei cu închisoarea stabilite lui Alexandrov Viorel, urmând a fi calculat din data reținerii, cu includerea în acest termen durata aflării sub arest din 12.09.2017 până la 12.10.2017.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Cercetarea judecătorească s-a efectuat în procedură simplificată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Vinovăția inculpatului Alexandrov Viorel se confirmă prin plângerea cet. Andrievschii Aneta depusă la data de 08.09.2017(f.d.5); conținutul procesului-verbal de cercetare la fața locului din 08.09.2017 locul cercetării are loc la localul frizeriei „Vanilia Salon de Frumusețe” situată pe str. Miron Costin nr.15/3, mun. Chișinău, unde a avut loc infracțiunea (f.d.7); planșă fotografică (f.d.8-9); conținutul procesului-verbal de confruntare dintre Alexandrov Viorel și Andrievschii Aneta din 20.09.2017 unde ambii s-au menținut declarațiile date anterior (f.d.26-28); conținutul procesului-verbal de confruntare dintre Alexandrov Viorel și Colța Tatiana din 20.09.2017 unde ambii și-au menținut declarațiile date anterior (f.d.29).

Instanța de apel a considerat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatul Alexandrov Viorel în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Codul penal, conform semnelor calificative, amenințarea cu omor, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări

Argumentele invocate în cererea de apel sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Obiectul juridic special al infracțiunii, prevăzute de art. 155 Cod penal îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea psihică a persoanei, însă concomitent pentru această infracțiune este lipsă obiectul material, întrucât nu presupune o influențare nemijlocită infracțională asupra corpului victimei.

Instanța de judecată, pe parcursul cercetării judecătorești, reieșind atât din declarațiile părților vătămate și martorului acuzării, cât și ale inculpatului Alexandrov Viorel la urmărire penală, care a recunoscut fapta

imputată, a reținut în acțiunile ultimului, realizarea laturilor obiectivă și subiectivă a infracțiunii, prevăzute de art. 155 Cod penal față de părțile vătămate, dat fiind, că Alexandrov Viorel amenințându-le pe părțile vătămate cu un cuțit și cu cuvinte „te tai, te omor”, a influențat starea psihicului părților vătămate cu scopul înfrângerii, dominării voinței, care au perceput reala amenințare, fiindu-i produs sentimentul de teamă pentru viața și sănătate, or, prin noțiunea de „libertate psihică” (morală, internă) se înțelege putința ce-i este lăsată fiecărei persoane de a hotărî (de a dispune) în toate actele sale, în cadrul ordinii juridice, după cum va crede de cuviință. Atingerea adusă libertății psihice a victimei presupune influențarea stării psihicului acesteia, având scopul înfrângerii, dominării sau corectării voinței persoanei respective. Prin noțiunea de „amenințare” (componenta laturii obiective) se are în vedere acțiunea constituind o formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către făptuitor a unui act de natură să inspire victimei temere, care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii. Caracterul periculos al infracțiunii respective este reliefat de împrejurarea că victima conștientizează că este amenințată cu un rău, în sufletul și în mintea ei creându-se o stare de teamă profund dăunătoare, victima fiind scoasă din starea sa normală, teama ei își găsește reflectare și în acțiuni, comportament.

Latura obiectivă se exprimă prin : 1) fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau sănătății și 2) circumstanțele săvârșirii infracțiunii: existența pericolului realizării acestei amenințări.

Latura subiectivă a infracțiunii, prevăzute de art.155 Cod penal se exprimă prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă. Motivele și scopurile infracțiunii pot fi variate. Cel mai des, motivul se exprimă în răzbunare, iar scopul - în schimbarea conduitei victimei în interesul făptuitorului, iar pe parcursul cercetării judecătorești, s-a dovedit că inculpatul și părțile vătămate se află în relații de conflict, iar situația s-a agravat mai mult în anul 2014.

Analizând circumstanțele speței și cele expuse supra, Colegiul Penal atestă că în acțiunile lui Alexandrov Viorel se regăsesc toate elementele constitutive ale infracțiunii de amenințarea cu omor, fiind apreciată critic versiunea apărării potrivit căreia Alexandrov Viorel nu a comis la data de 08 septembrie 2017, în apropierea frizeriei „Vanilia Salon de Frumusețe” situată pe str. Miron Costin nr. 15/3, mun. Chișinău, amenințarea cu moartea, cu un cuțit pe care îl avea la el față de Andrievschii Aneta și copilul ei minor Andrievschii Eugen.

Tot odată poziția inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea infracțiunii încriminate, reprezenta doar o strategie de apărare și de eschivare a inculpatului de la răspundere penală.

În același context, nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Instanța de apel a conchis că prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Alexandrov Viorel se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

La stabilirea și individualizarea pedepsei penale prima instanță a stabilit lipsa circumstanțelor atenuante, ca circumstanțe agravante în privința inculpatului Alexandrov Viorel a fost reținut faptul comiterii infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte infracțiuni.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță just a individualizat pedeapsa în baza art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, care se califică ca infracțiune mai puțin gravă, săvârșită cu intenție directă, de circumstanțele cauzei, de lipsa circumstanțelor atenuante și prezența circumstanțelor agravante în privința lui Alexandrov Viorel, de personalitatea inculpatului care este anterior judecat, nu a tras concluziile corespunzătoare și nu a mers pe calea corijării, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Instanța de apel a reținut că, realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului, precum

și, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, este posibilă numindu-i o pedeapsă penală în limitele prevăzute de norma legală și care este privativă de libertate.

Soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Alexandrov Viorel, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de 1 an 6 luni închisoare ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său.

Pedeapsa penală reprezintă un remediu echitabil atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de procedură penală, instanța de apel nu a depistat careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului

Instanța de apel a concluzionat că prima instanță corect evaluând gradul prejudiciabil al acțiunilor infracționale comise suferințele fizice suportate, a ajuns la concluzia că urmează să fie achitat un prejudiciu material în valoare de 15 000 lei.

5. Decizia instanței de apel din **26 noiembrie 2019**, pronunțată integral la **19 decembrie 2019**, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Sidlețchi Iurie în numele inculpatului, prin care invocând în calitate de temeiuri prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul a menționat că:

- la emiterea deciziei instanța de apel nu a ținut cont că conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel;

- instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. În cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus pot fi audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță;

- la materialele cauzei penale sunt anexate (f.d.48-53) explicațiile mamei inculpatului, Alexandrov Nina a.n. XXXXX, IDNP: XXXXX, dom: or. XXXXX, tel: XXXXX, care se afla în mașină când Viorel Alexandrov a venit la locul de muncă a concubinei sale pentru a-și vedea copilul. Declarațiile date sunt scrise pe numele ofițerului de urmărire penală, anexate la cauza penală și ignorate de către instanța de judecată cât și de către procurorul conducător;

- o altă persoană care urma să fie audiată în calitate de martor este cet. Grigorev Victor a.n. XXXXX, IDNP: XXXXX, dom: bd. XXXXX, persoana dată este direct menționată declarațiile Ninei Alexandrov, cu acesta Viorel Alexandrov a plecat în acea zi în Serbia și se afla în preajma locului în care sa iscat conflictul;

- de la început acest proces penal nu putea să-și atingă scopul, care este expres prevăzut la art. 1, alin. (3) Cod de Procedură penală „Organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sânt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale”;

- urmărirea penală în această cauză penală, a fost efectuată de către organul de urmărire penală cu grave abateri de la normele procesual penale;

- o altă circumstanță omisă de către instanța de apel este încadrarea faptei în componența de infracțiune prevăzute la art. 155 Cod penal care prevede răspunderea penală pentru amenințarea cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări. Consider că o asemenea amenințare nu putea fi realizată deoarece, dialogul petrecut între Alexandrov Viorel și Andrievschi Aneta a avut loc printr-o fereastră a unei uși de intrare care este destul de dură și nu poate fi deteriorată așa ușor, iar însăși Alexandrov Viorel nu a dat dovadă de agresivitate, deși conform declarațiilor părții vătămate Andrievschi Aneta, Alexandrov Viorel, dacă intenționa să pătrundă în încăperea, acesta pătrundea. Faptul, că Alexandrov Viorel a amenințat-o pe Andrievschi Aneta cu un presupus cuțit prin sticla de la geam se confirmă și prin procesul verbal de confruntare, petrecută între aceste părți;

- legislația dreptului penal expres prevede că acțiunea de amenințare trebuie să fie de natură să alarmeze pe cel amenințat, să fie percepută de el ca reală, serioasă, prezentând suficiente temeiuri că se va realiza într-un viitor nu prea îndepărtat. Din acțiunile făptuitorului nu rezultă că acesta avea intenția să treacă la îndeplinirea amenințării și în mod obiectiv nu putea s-o realizeze, fapt ce nu constituie infracțiune;

- apariția la victimă a stării de temere necesită a fi luată în ansamblu cu alte circumstanțe, cum poate fi comportamentul ei după acțiunile comise de inculpat, în cazul dat abandonarea locului de lucru, schimbarea locului de trai, adresarea cu o cerere la organul de poliție în conformitate cu prevederile art.215¹ cod procedură penală (Măsuri de protecție aplicate victimelor violenței în familie), însă așa ceva nu a avut loc. Ba mai mult, îndată după așa zisa amenințare cu omor, din declarațiile martorului Colța Tatiana reiese, că Andrievschi Aneta i-a acordat serviciile ce țin de pedichiură, fără a apărea la ea careva stare ne anxietate, frică sau temere de inculpat, adică și-a continuat treburile ordinar, cum trebuia să fie;

- instanța de apel nu a dat nici o apreciere faptului că sunt divergențe destul de mari între declarațiile martorului Colța Tatiana și partea vătămată Andrievschi Aneta, referitor la apariția cuțitului, martorul indică că Alexandrov Viorel din mașină a ieșit cu cuțitul și sa năpustit spre ușă iar partea vătămată a indicat că sa apropiat de ușă apoi din buzunar a fost scos cuțitul, consider că divergențele date urmează a apreciate critic de către instanța de recurs;

- un alt moment pe care consider că instanța de recurs urmează să-l ia în considerație este faptul că la recunoașterea vinovăției sale în fața instanței de fond, inculpatul Alexandrov Viorel a fost influențat de faptul că doar la recunoașterea vinovăției va putea fi eliberat din arest, măsură preventivă care era aplicată față de acesta în acel moment.

6. Referință asupra recursului declarat nu a fost depusă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material. Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă temeieri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei sau când argumentele formulate de recurent nu au un fundament juridic.

Potrivit textului recursului declarat de către avocat, acesta invocă de drept temeiurile de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În argumentarea recursului ordinar declarat la caz, partea apărării susține că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, criticând în esență modul aprecierii de către instanțele de fond a probelor și circumstanțelor comiterii infracțiunii imputate inculpatului, care în opinia acestuia dovedesc nevinovăția lui Alexandrov Viorel la comiterea faptelor prejudiciabile indicate în rechizitoriu.

Așadar, temeiurile pentru recurs invocate de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

În atare situație, Colegiul penal respinge ca nefondate alegațiile recurentului și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Așadar, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel este una nemotivată și ilegală, deoarece nu au fost luate în considerație probele prezentate de către partea apărării, semnalându-se astfel nerespectarea cerințelor art. 414 alin. Cod de procedură penală, care prevăd că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, precum și instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Tot aici, urmează să se rețină, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea

tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de menținere a sentinței, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a menține sentința primei instanțe prin care inculpatul Alexandrov Viorel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni, cu încasarea din contul inculpatului în contul părții vătămate a prejudiciului material în mărime de 4 855, 09 lei și a prejudiciului moral în mărime de 15 000 lei.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului, remarcă că judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, audiind suplimentar, martorul Colța Tatiana și părțile vătămate și a cercetat materialele dosarului, adoptând în consecință o soluție corectă.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel s-a expus asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel, motivându-și decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de către avocatul Sidlețchi Iurie în numele inculpatului Alexandrov Viorel, cu menținerea sentinței atacate fără modificări, precum a fost expusă mai sus în pct. 4 al prezentei decizii.

Totodată, raportat la criticile recurentului, Colegiul constată că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Astfel, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu se analizează conținutul mijloacelor de probă, nu se dă apreciere

materialului probator și nu se stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atribuțiile exclusiv al instanțelor de fond.

În speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanță între cele reținute de instanțele de fond în vederea recunoașterii inculpatului vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.155 Cod penal și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită procurorul.

Deci, Colegiul penal consemnează că instanțele ierarhic inferioare, verificând cele imputate lui Alexandrov Viorel, au conchis corect că partea acuzării a acumulat și prezentat instanței probe verosimile, pertinente și concludente, ce demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii indicate în rechizitoriu.

În cauza supusă judecării Colegiul notează că, prima instanță în hotărârea adoptată a făcut o analiză amplă a probelor administrate la caz, în raport cu învinuirea înaintată inculpatului, oferind răspunsuri argumentate la criticile esențiale invocate de către partea apărării, care de altfel au fost similare și în procedurile de apel și recurs ordinar. Prin urmare, dat fiind faptul că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel întemeiat a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate și menționate mai sus, astfel încât instanța de recurs nu are temeiuri de a devia de la concluziile menționate în hotărârea atacată de partea apărării.

Prin urmare, Colegiul consideră că prima instanță și instanța de apel au ținut cont de prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, ce stipulează că, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, precum și de norma art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, ce prevede că, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșire a infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

De menționat este și acel fapt că, din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă critici privind aprecierea eronată a probelor de către prima

instanță și instanța de apel, însă aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept, de către aceste instanțe, iar dezacordul părților în acest sens nu constituie temei pentru desființarea unei hotărâri judecătorești și temei pentru recurs deoarece nu este prevăzut în alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Generalizând cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului Alexandrov Viorel, nefiind identificată de instanța de recurs vre-o eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către avocatul Sidlețchi Iurie în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Sidlețchi Iurie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Alexandrov Viorel XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 15 iulie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda